

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL PARE FALGÀS

(Tradicció empordanesa per Mossèn JACINTO VERDAGUER

Ninots de D'IVORI



Si l'hermita del Mont no té campana
què en fa del campanar?
Cada dia la Verge la demana.
Qui li voldrà donar?



Se'n va el Pare Falgàs cap a Girona
a casa d'un courer
que de la fosa en trau una de bona
per l'acimat cloquer.



— Doncs, per quin bou heu fosa eixa
Esquella li dieu? — [esquelleta?
lo courer li respon — per qui l'he feta?
Per vós si la moveu!



Agafant-la pel jou, d'una braçada
se la carrega a coll,
una viga que veu arreconada
servint-li de bascoll.



En la Rossoladora se traboca;
i puja tan rehent
que com cera blaníssima la roca
ses genolleres pren.



Uns batadors, del pobre frare es riu —
— No anau prou carregat? [en;
Eixa campana, si voleu — li diuen —
vos la omplirem de blat.



N'hi posen d'una a una set quarte-
[res,
i dant-los-en mercès,



juga, pujant al Mont per les dreces,
a qui correrà més.



Puja el blat al graner del Santuari,
l'esquella al campanar:
— A ésser gaire més alt — diu, — l'a-
m'hauria fet suar!! [rribar-hi

UN DESCONCERT

per LLAVERIAS



La tristíssima i arrossegadora condició de reptil donava profunda tristesa a un jove galàpat.



Desitjant emancipar-se, cuità a demanar consell al senyor Mussol el qual, fixant-s'hi molt...



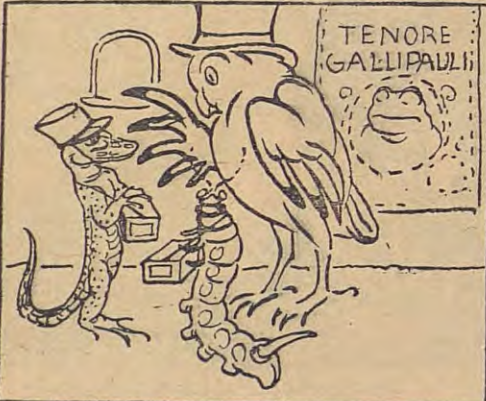
... cregué descobrir en el peticionari bones aptituds filarmòniques. Per tal que el seu desig pogués anar avant...



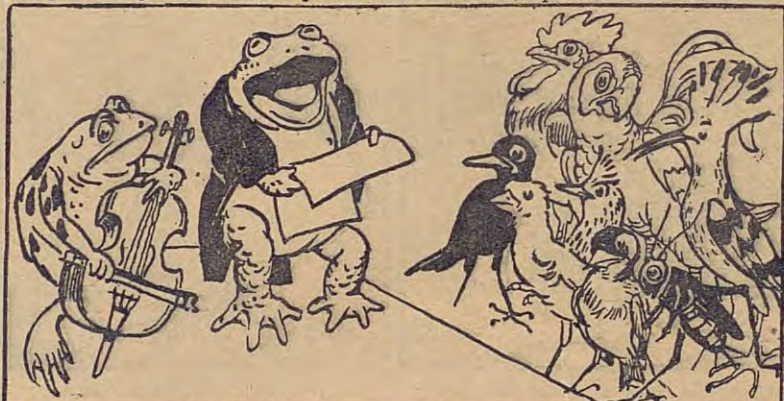
... el presentà a la senyora Granota, notabilíssima professora de cant, començant acte seguit les lliçons...



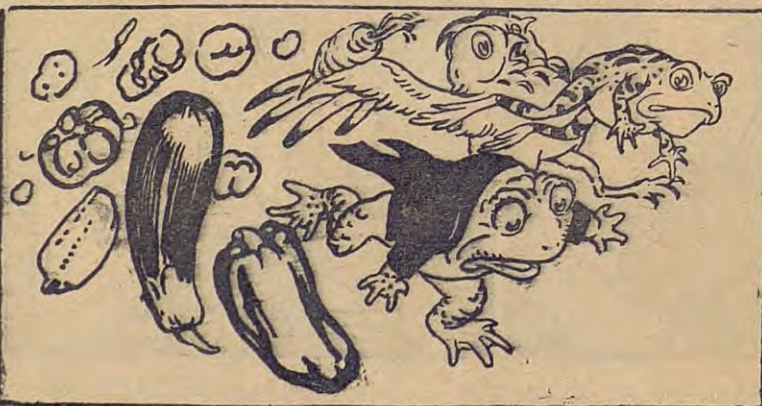
... amb tants bons averanys, que aviat s'atreviren a donar una audició íntima. Val a dir que no foren convidades més que les amistats proveïdes de les armes necessàries per assegurar l'èxit. El públic, tan ben triat, aplaudí de debó.



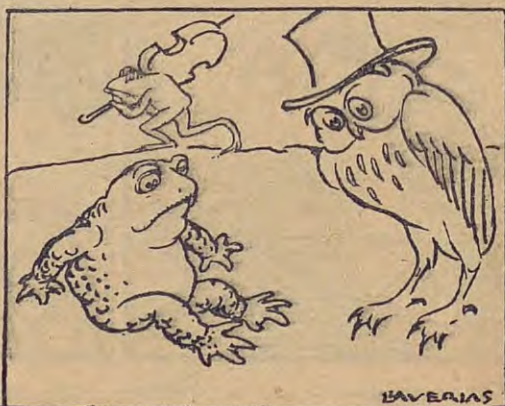
Entusiasmats, el senyor Mussol es decidí a organitzar un gran concert, amb tots els detalls pertinents, sense oblidar els venedors de les pastilles «de café con leche».



A conseqüència de la gran propaganda feta, posant el tenor «Gallipauli» com el rei de l'harmonia i de la veu d'or, acudí al concert un selectíssim auditori, compost gairebé exclusivament dels més distingits i coneguts cantors.



Mes la realitat fou ben lluny de la esperança, i el públic intel·ligent, exasperat d'oír aquell desconcert, exterioritzà tan enèrgicament la seva protesta, que els tres amics degueren fugir més que depressa.



El senyor Mussol, però, aconsolà el galàpat. — Saps en què m'he fixat? — digué. — En que corres molt bé. Sospito en tu grans condicions acrobàtiques.

LLAVERIAS

La follia dels "records"

Dibuixos d'en CORNET

per P. P. UBACH



N Rafel malgrat la seva apariència afable, tenia un esperit incubador d'ambicions que molt sovint posava en l'íntim del séu ésser el drama del desig insatisfet. Si no fós que el narrador és molt viu i per ell la crosta externa és transparent com un aquari, mai ningú hauria pogut sospitar, ni el séu mateix inseparable amic Cisquet, la presència en la seva psicologia d'un peix vermell i feréstec que es movia desacompanat.

Però, sortosament, en Rafel tenia el sedant dels espectacles de la naturalesa i una gran facilitat a no deixar sortir a l'exterior l'amargantor de les envegetes. Durant la setmana s'empassava àvidament les publicacions esportives i les gestes dels asos feien delirar la seva imaginació. Poguer ésser un «recordman» arribar a posseir un títol brillant, batre algun «record», de natació, de salt, d'aviació, del que fos!... I s'anava posant agre fins que en arribant al dissabte en Cisquet venia a posar-se d'acord per a l'excursió setmanal del diumenge: I aquell dia s'esplaiava pujant i baixant rostos acompanyat del fidel Cisquet el qual malgrat ésser un bon xicot a carta cabal, no es deixava passar la mà per la cara i allà on arribava en Rafel, arribava ell, sense presuncions ni vanitats.



Però arribà el temps dels Jocs Olímpics i amb ell les brillants informacions i comentaris dels corresponsals, i en Rafel llegí en els periòdics les ressenyes i els resultats; la superba actuació dels campions, les belles «performances» i els admirables «records», i la sang se li anà caldejant, fins que en arribar als voltants de la Mare de Déu d'Agost amb en Cisquet projectaren una excursió extraordinària al Pirineu. Quan una imaginació està calentada, una petita guspira pot abrander-la i aquesta excursió era l'espurna que tenia de fer explotar en Rafel el qual... tenia el cervell al roig-blanc.

Concebí un projecte que si bé no era de magnitud a fer estremir els àmbits del món esportiu, de moment apaibagaria els seus anhels de superioritat.

El catorze d'Agost es posaven els dos amics cap a assolir el punt més elevat del Pirineu. Anaven convenientment equipats, però en Cisquet restà astorat quan veié que el séu company demés de la motxilla, l'alpenstock i la manta, duia carregada a l'espatlla una cadira. Durant el viatge en Cisquet no parava de preguntar-li la finalitat de tragar aquell atuell que tant el fadigava. Em Rafel li contestava solament que ja

ho sabia en el moment oportú, fent orelles sordes als comentaris seriosos o burletes del company de camí.

Muntaren, descendiren, sentiren fred i calor, reposaren en els refugis, veieren bells panorames, embestiren els perills, sentiren el grans vèrtigs i l'ationament de l'esperança d'èxit i les penositats dels mals camins i les fadigues de l'esforç excessiu sobretot en Rafel que s'anava doblegant sota el pes de la cadira que en Cisquet encara no havia pogut veure servir en res d'utilitat, i el dia setze els dos intrèpids excursionistes posaven el peu en el petit planell del pic d'Aneto. L'entusiasme d'en Cisquet fou gran, però el d'en Rafel fou com una mena de deliri: — Tu ets testimoni, cridà, — que hem arribat a 3,404 metres sobre el nivell del mar, o sigui al cim més alt de l'alterós Pirineu on pocs arriben, i que, malauradament, per això no representa cap cas extraordinari. Jo ara vaig a realitzar solennement davant teu una gesta insigne, i agafant la cadira hi pujà de peus al damunt cridant encara més fort amb un gest i un esguard completament insospitat: — mira Cisquet, ara en trobo a 3,404 metres i mig i per tant he batut el «record» d'alçada dels Pirineus, i dit això baixà de la cadira i clavant-li puntada de peu la llançà pels espais.



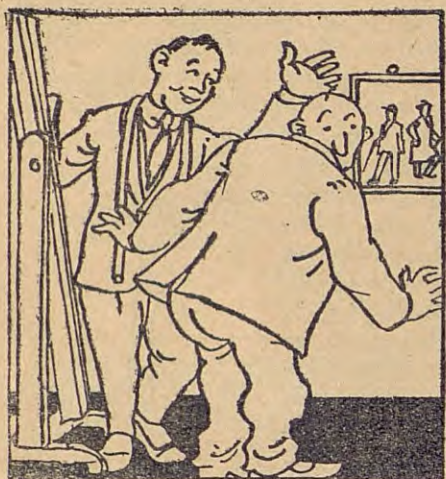
En Cisquet sentí la fuetada de l'indignació: — Es a dir que has abusat així de la meva fe? L'abús de confiança és la cosa més indigna. Rafel, ets un mal amic i aquesta traïdoria no et valdrà. Diu això i d'un bot li saltà damunt les espatlles, cridant també: — El «record» és meu! He arribat a 3,404 metres i 75 centímetres!! i fugí camí avall evitant la venjança de l'adversari el qual foll d'ira gesticulava arrancant-se els cabells i udolant de desesper. En Cisquet un troç enllà s'aturà, just per presenciar el final de la tragèdia: — En Rafel en una actitud d'heroi de l'antigor s'abocà al precipici baladrejant: — Cisquet, m'has vençut en l'alçada, però no en el «record» de velocitat en baixada, car ningú mai no haurà descendit tan ràpidament com jo del pic d'Aneto, i es llençà en el buid com si anés a empaïtar la cadira.

P. P. UBACH



En Pau de les calces curtes

per MIRET



— El pantalón sobretot li cau molt bé. Senyor Pau farà goig de veritat!
 — Vol dir que no és massa llarg?
 — I ara! aixís és com es porten!



En arribar a casa, la senyora Severa: però que t'has tornat ximple? Que no veus que et són llargs un pam?
 — Escúrta-me'ls!
 — Perquè te'ls hi compraves?



— Vols escursar-me'ls tu Quimeta?
 — No hi entenc en roba d'home, ja ho farà la Gertrudis!



— Gertrudis, oi que m'escursaràs els pantalons?
 — Tot just ara que tinc tanta feina!



I don Pau se n'anà al llit desenganyat de l'esposa i les filles. Al cap d'un rato ja estava ben adormit.



La senyora Severa, pensà: tanmateix en Pau és tan bó! I li escursà les calces d'amagat.



Sense saber res, quan donya Severa havia retornat ja el pantalon, hi anà la Gertrudis i els hi escursà també.



Després hi anà la Quimeta, i sense saber que ja havien sigut escursats per dues vegades, féu el mateix.



L'endemà es veié el lamentable espectacle que ja haureu — oh eixerits! — lectors — presentit.

MIRET

L A U

o les aventures d'un aprenent de pilot per CARLES SOLDEVILA



(Acabament)

En arribar a Parà calgué que tornessin una mica a la realitat. Lau hagué de deliberar amb La Condamine sobre les condicions en que convindria fer el retorn a Europa. La guerra que feia set anys sostenien França i Espanya tot just havia acabat amb la independència dels Estats Units de Nordamèrica. La mar, fins aquella hora infestada de corsaris anglesos, esdevenia altre cop lliure. La il·lusió dels acadèmics era de tornar a llur pàtria a bord de «La Bondeuse», la mateixa fragata que els havia dut i que tenia ordre de vigilar les illes Malvines o Falkland, situades a l'indret del freu de Magallanes, i força cobejades pels anglesos. Finalda la guerra, «La Bondeuse» no tenia altra missió sinó esperar-los.

De Parà a Río de Janeiro, de Río de Janeiro a Bons Aires foren etapes que hom suportà amb alegria perquè eren etapes de retorn. Lau en tenia una satisfacció intensa de tornar a la capital de la província del Plata, on l'atzar havia lligat la seva sort a la dels il·lustres membres de la Reial Acadèmia de Ciències de París.

«La Bondeuse», efectivament, els esperava. El moment de posar-hi el peu fou commovedor. Aquells homes i sobretot aquelles dones (Mme. Biard, que no oblidava les horros passades; Mlle. Biard, a qui cada pas vers França li semblava consolidar la seva felicitat novella) sentiren com els ulls se'ls omplien de llàgrimes.

Lau, veient la gran emoció de la seva estimada, la qual escoltava amb un somris celest les felicitacions dels oficials francesos assabentats dels perills que havia passat, tingué un moment de inquietud que no fou prou destre en ocultar.

— Alicia — deia ell una estona després, tenint-la a ella a la vora, — algunes vegades em fa una por d'haver-me precipitat a creure en la nostra felicitat!

— Per què, amic meu? — va fer ella tota extranyada.

— Fa una estona et veia voltada pels teus compatriotes, aquests oficials que pertanyen a famílies distingides del teu país i pensava...

— Gelosies, potser? Oh, Lau!... És possible? Tanmateix, si em jutges amb serenitat has de veure, per força, que no he fet sinó comportar-me amb cortesia i que era natural que m'alegrés de reveure als meus compatriotes i de trepitjar aquesta fragata que és una mica com si trepitgés terra de França — respongué Mlle. Biard mig afalagada, mig sorpresa per les paraules de Lau.

— No corris tant — va fer ell; — no crec que sigui la gelosia la causa de la meua inquietud... No. Sé que el teu afecte és veritable i que coneixent la meua lleialtat no voldries fer-me patir...

— No; mai... — mormolà ella, mirant-lo de fit a fit.

— El meu neguit ve de més endins, és més greu. Veient-te voltada d'aquests elegants oficials de la marina reial, pensava que potser algun dia et pot recar d'haver unit la teua sort a la d'un pobre pilot de la marina mercant, que, per completar la seva educació i polir les seves maneres, no ha trobat millor escola que la de les selves americanes...

— Això has pogut témer? — interrompé ella començant per on anava el pensament del seu promès.

— No te n'ofenguis. El meu escrípol és ben natural. Mentre m'has vist en aquests països mig salvatges, jo he pogut aparèixer davant teu amb uns mèrits que fatalment he de perdre així que toquem en el primer port d'Europa. Mentre hem passat angúnies i perills al Guatemy o a l'Amassones, jo he gaudit d'una certa superioritat que em donava el dur aprenentatge que vaig fer durant el meu captiveri a Patagònia... Però això s'ha acabat. D'aquí tres mesos som a París. A París! Aleshores què representarà Lau, i la seva traça a manejar les *boleadoras* o a descobrir els paranys dels indis?... No em miris amb aquests ulls, Alicia meva... Dic el que

sento i no és pas el plaer de provocar les teves protestes el que em fa parlar. Els teus pares han estat excessivament bons per mi, no esperen sinó arribar a França per casar-nos... Vull fer-te una proposta, una proposta plena de seny. Veuràs, Alicia. Un cop a Europa, tu te'n vas a París i jo me'n vaig a Barcelona... Deixem passar un any. Si en acabat, tu persisteixes a creure que Lau és...

— ... que Lau és l'home més absurd de la creació! — va saltar ella amb llàgrimes als ulls sense deixar-lo acabar. Déu meu, quants escrípols i quantes reserves! He trigat a comprendre la valor dels sentiments veritables; la noieta frívola que va sortir de París ara fa sis anys ha hagut de passar per proves ben dures per convertir-se en la dona que em sento ara. Però la conversió ha estat definitiva... per què en dubtes?... El crit que vaig llençar quan et vaig entreveure, després de tres setmanes de desesperació, em revelà la passió que ha de governar-me mentre em quedi un alè de vida... No, Lau; puc reveure París amb tots els seus encisos i seduccions... Sóc teval! El teu senyal és gravat per sempre més dins la meua ànima.

Varen restar silenciosos, recolzats en la corda del navili.

Al cap d'uns minuts el rostre d'Alicia fou il·luminat per un somriure franc; l'alegria tornava a reflectir-s'hi.

— Ah, que n'és de pusil·lanime aquest matador de tigres! Troba el camí tan planer que, és clar, no pot deixar de creure que s'hi amaga un parany... Vindràs a París; ens hi casarem. El meu pare i La Condamine, que no es cansa de lloar les teves condicions d'investigador científic, t'hi trobaran sense esforç un lloc honorable. No tinguis por! Ets més elegant que aquests oficials de la marina reial, baldament no portis una casaca tan ben tallada... La teva elegància no depèn del sastre... No riguis!... De més a més, tu parles dels salvatges i dels jaguars com dels teus únics mestres durant aquests cinc anys darrers. Exageres, Lau. Jo que no goso classificar-me com a salvatge ni com a jaguar, crec que he influït una mica en els teus costums i en les teves maneres... Oh, sí! Deixa'm lloar d'alguna cosa!

— És ben just i no creguis que hagi deixat d'adonar-me'n. M'has educat... En el cor de l'Àmerica, he conegut per tu les finors de França.

— Aleshores, prou compliments. Lau farà tan bon paper allí com aquí. Conquerirà honors, esdevindrà cèlebre... potser encara farà algun viatge, sempre acompanyat de la seva estimada esposa...

— Un viatge, sí, segur que el farà — exclamà Lau somrient.

— No me'l diguis... Sé quin és... El viatge a Catalunya! — va fer ella amb un èmfasi graciós.

— El viatge a Catalunya — repetí ell satisfet de veure endevinat el seu projecte. — El farem plegats, cap a la primavera, o tal vegada millor cap a les darreries de setembre, aleshores que veremen en els vinyets del pla de Barcelona...

Els enamorats seguien parlant quan la fragata començà de llevar àncores.

— Ja partim — mormolà Alicia estrenyent el colze de Lau amb una esgarrifança pueril. — Adéu, Àmerica!

Tots dos guaitaren aleshores la gran badia del Plata.

— Mira! — va fer Lau senyalant un bergantí que navegava amb rumb a Montevideo. — Té el mateix tirat que el «Maria-Eugènia»... Pobre «Maria-Eugènia»! Dels que el tripulaven només jo he arribat a Bons-Aires i, ajudant Déu, tornaré a Catalunya.

— Epl... Som dos!... — cridà una veu ben coneguda a l'espall de Lau. — Jo també era tripulant del «Maria-Eugènia», ara no em supremeixis per donar-te més importància.

I el Roig s'acostava rient, més divertit que ofès, per l'oblit del seu amic.

— Oh, perdona'm! — va exclamar En Lau cobrint-se la cara amb totes dues mans, veritablement espantat d'haver comès una atzagaiada d'aquesta mena. — No dec estar bé del cap.

— Ben clar que no! — deia el Roig rient de tan bon grat que Lau i Alicia no varen trigar a imitar-lo.

Lau i Alicia reien mentre que el vaixell es separava lentament de la vora i feia rumb a Europa. Reien amb una rialla vívida, intensa, entranyable; una rialla que a estones tenia tot l'enterniment del plor.

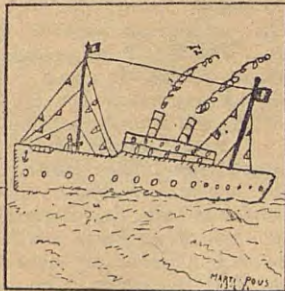
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 351 — MANEL TREMOLEDA



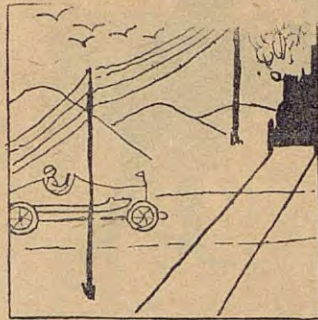
A mi m'agrada jugar sobretot si és a futbol perquè el públic m'aplaudeix sempre que faig algun gol.

N.º 352 — MARTI PONS



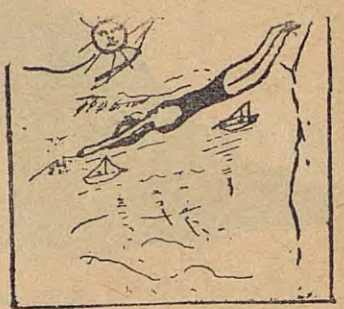
A mi m'agrada viatjar per això agafó el vapor i me'n vaig a New-York solament per passejar.

N.º 353 — RODOLF LLORFNS



Xofer és mon ideal i si tingués un bon "Aga" tenin compte en prendre mal me'n aniria a Praga.

N.º 354 — LLUIS GIRALT



A mi m'agrada nedar i fer forces capbussóns perquè és un esport de mar i deserrotila els pulmons.

N.º 355 — NEMESSI PASQUAL



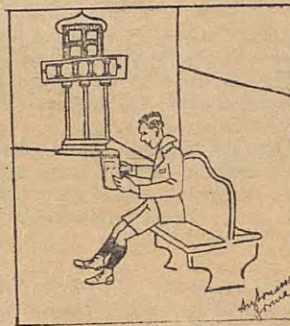
A mi m'agrada xutar i vaig a matar l'estona a la vora d'un bar que hi ha al camp de Tarragona.

N.º 355 — MANUEL COLOMINES



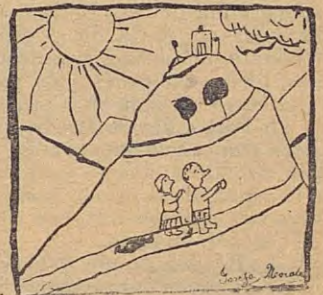
A mi em plau collir ginesta perquè és flor catalana i la tiro a ma germana en sortir a la finestra.

N.º 357 — ANTONI GORINA



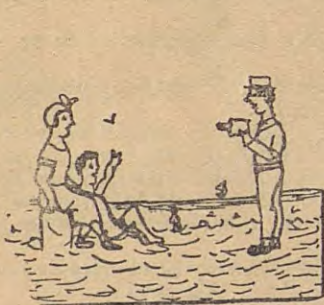
A mi el que m'agrada més és llegir el Patufet de riure, no en pot fer més amb els ninots d'en Cornet.

N.º 358 — JOSEPA MORALES



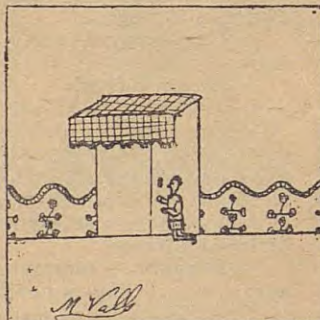
M'agrada molt passejar els dies que fa bon sol sempre vaig muntanya enllà al poble de Riudecols.

N.º 359 — JAUME CANALIES



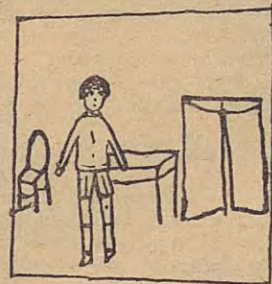
Retratar a mi m'agrada que es molt bonic i distret car, tothom vol quedar maco encara que sigui lleig.

N.º 360 — MAGI VALLS



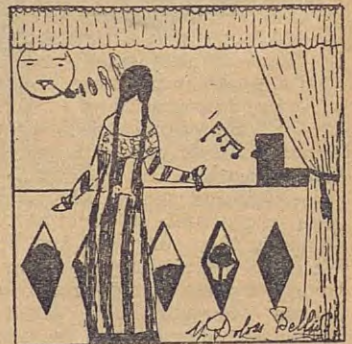
VIROLET: Et prenc per mestre perquè ets molt tafaner així seguiré els estudis i arribaré a batxiller.

N.º 361 — MARIA LLIGER



Al pobre Cintet li han comprat un vestit nou mal planxat i sembla un xicot encatronat car va tot enravenat.

N.º 362 — M.º dels D. BELLIDO



Es d'allò més divertit estar-se mirant la lluna i no anar-te'n cap el llit fins que sents tocar la una.

N.º 363 — JOAQUIM BATLLE



Em volen fer estudiar i jo me'n vaig a jugar amb el meu amic Pere que fa una hora que m'espera.

N.º 364 — NARCIS MASFERRER



Fer de cuinar, ben mirat és ofici dels millors perquè un menja un bon plat més aviat que els senyors.

N.º 365 — BONAVENTURA LEAL



Jo estic molt satisfet perquè per passar l'estona m'ha donat la meua dona un volum del VIROLET.

N.º 366 — MIQUEL PAGÈS



Molt m'agrada a mi pinta dibuixar i fer ninots i després igual que tots m'agrada molt reposar.

Rodolins incomplets

Bolets



Amb bastó i dos cistellots



En ésser prop de Sarrià



I recull amb molta manya

FRASE FETA EL DIBUIX REVELADOR

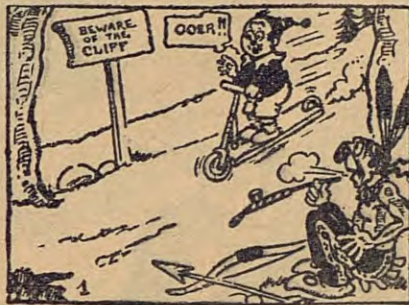


27 28 39
 15 26 14
 16 18 13
 20 12
 27 28 39
 15 26 14
 16 18 13
 20 12
 27 28 39
 15 26 14
 16 18 13
 20 12
 32-36 38 31
 33 32 35 34

JEROGLIFIC

XOR nu 1TS lle Ofi
 Kl 1pic D J rlf i sv

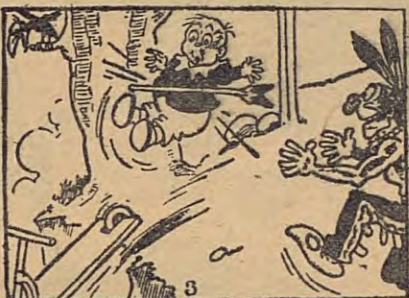
Solucions al número passat



— Ai! aquesta criatura morirà sense remei



Vaig a veure si la salvo com si fos en Guillem Tell



— Ha anat bé: Ja l'he salvada el nano no sap què té

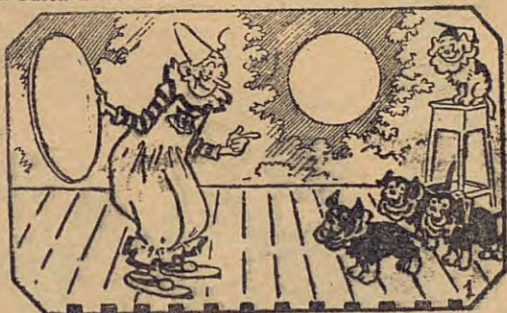


I ha vingut el séu pare i m'ha dat força diner.

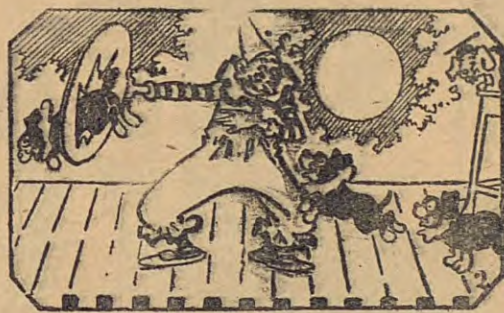
Rodolins incomplets: 1. La Mercè a la tia Marta, li està escrivint una carta. 2. Quant la carta ja acabat, li salta a la taula el gat. 3. Qui tot tent el tifer, li ha trabocat el tinter. Frase feta: Agafarlo pel bec. Jeroglific: No tractis a gent ociosa, que és cosa perillosa.

JEROGLIFIC

1ni



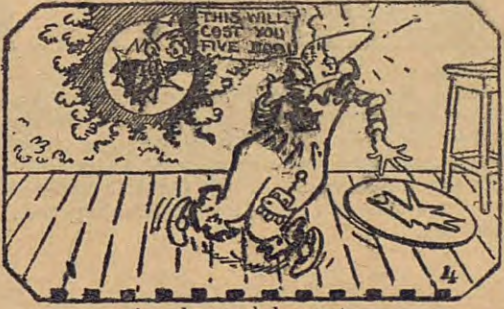
Ara vegin de quin modo



uns gossos ensinistrats



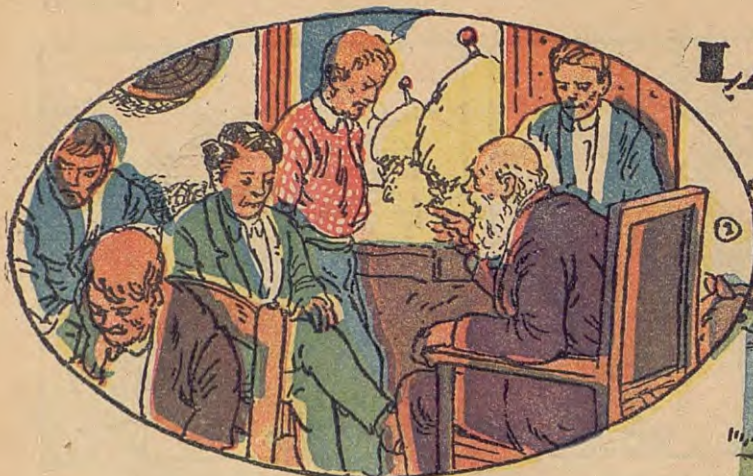
traspassen també la lluna



pintada en el decorat

(Del Comic Cut)

LA UNIÓ FA LA FORÇA. (2ª Part).



Ara per naps, ara per cols, els germans anaren separant-se i cap d'ells no s'avenia amb els altres. Profundament entristit, el pare els cridà i els digué: — Fills meus, us vull parlar. Però, abans, porteu cada u un parell de branquetes d'alzina.



Els nois anaren a buscar les branquetes de manades i tornaren a casa del pare.



En veure'ls de nou a tots, aquest digué: — Doneu-me una branqueta cadascú... Veieu?... — Iles anà trencant fàcilment d'una a una.



— Ara doneu-me tots l'altra branqueta. — Les juntà totes, en féu un feix i les ben lligà. — A veure qui pot trencar aquest feix — exclamà.



Tots ho provaren, però inútilment. Aleshores, el pare acabà: — Ho heu vist? Cada branqueta representa un de vosaltres. De una a una, separadament, he trencat totes les branques; totes juntes ni un jove fort pot trencar-les. Junteu-vos també vosaltres, fills meus; estimeu-vos, ajudeu-vos mutuament i sereu invencibles. Separats, no fareu mai res.



Els germans compregueren el sentit de la lliçó de llur pare, i oblidant rancúnies, s'abraçaren i sempre més varen treballar plegats. Tot fou de tots i tots prosperaren.